

KOLOH GÁBOR

Hajnali május

Öt óraker ébrednek: hűsek a hajnali májusok.
Agyam pihent és elhallgattak a Gozsdu felől.
A részegek hazamentek, és végigszaladt a fény
a Wesselényi utca ablakain. Felkelek és hallgatom
a zuhany alatt éneklő nőt, a feketerigót, a szarkát.
Kinyitom a bejárati ajtót, és az alsó szomszéd
beagle kuttyója a lábtörlőn áll. Az üres bögrét,
amibe a kávé száradt, a konyhában elmosom.
A szobában megigazítom a rozsdamart
asztali feszületet: a húsvéti barka elzöldült vize
tükröződik rajta. Jár a levegő a szobában,
és a függöny felakad a virágok poros levelén.
Vékony por lepi a rendet.

Indokolt tavasz

Meddő földedre hullva, Uram, megfakadok.
Eső nem ér és zöldellő rügyek borítanak.
Minden kételyem bizonyosságot hoz,
hogy az a tévút ahonnan leszorítanak.
Porral dúsított levegőnek örvend a tudóm
és képtelen célokat úz az önző tudat.
Virágok nőnek a beton repedéseiből. Mutatják:
hogyan feledjek könnyen és hallgassak sokat.

Lány levendulával

A gangon, a vajszínűre festett fal
előtt a lány kezében levendula.
Száz forintért adják csokrait.
Nyár van és kora délután.
Haját feltűzte, de egy szálat épp
elkapott a szél, és végighúzza az arcán.
Fülében gyöngy, nyakán elvakart pattanás.
Virágos ruhájában, hőtől duzzadt ujjaival
fogja a csokrot, és a kamerába mosolyog.
Őrzi az anyja vonásait.

Nem jöttem haza

Úgy vagyok itthon, ahogy még nem jöttem haza.
Körbevesz a sok te, de nem adnak vissza Téged.
Friss, üde, madárfütyös a reggel, és készülök
az ébredés utáni lefekvéshez.
Meg- és megébredek, nézek körbe újra:
miben talállak? Mihez érjek?
Hogy nélkülözzelek tavaszig?
Szétfutnak a felhők, űzi a Nap őket.
Minden van itt, de senki sincsen itt.

Őszbeszéd

Őszbeszéd halk beszéd, suttogás.
Ilyen el-elakadó motyogás.
Olyan most ne menj, figyelj,
egyél! Kínál, de ne sokat vegyél!
Ebből az őszből sem marad, minek?
Raktározni, ha nem kell senkinek?
Megéli a maga őszét mind, elég,
ha egy napkelte a retinába ég.
Korai fekvés, korai kelés.
Séta a felszálló ködben.
Őszbeszéd nem beszéd.

2017. XI. 5.